

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **ENERGIE Holding a.s.**, sídlem Kačírkova 982/4, Praha 5, zastoupená Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem, sídlem Moskevská 637/6, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2021, č. j. KUUK/118365/2021, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2022, č. j. 16 A 85/2021-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Louny, odbor stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 16. 2. 2021, č. j. MULNCJ 13258/2021, vydal podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), na základě žádosti stavebníka (Společenství vlastníků pro dům čp. XA, XB, L.) stavební povolení na stavbu „*změna zdroje tepla a TUV, P. O. XA, XB, L., na pozemku parc. č. X v katastrálním území L.*“, spočívající v nahrazení stávajícího způsobu vytápění (centrální zdroj tepla za využití kompaktní předávací stanice ve vlastnictví žalobkyně) novým zdrojem tepla, konkrétně čtyř tepelných čerpadel Stiehl Eltron (systém vzduch – voda s bivalentním zdrojem – elektro).

Napojení bude provedeno za výstupními ventily kompaktní předávací stanice na stávající rozvody vytápění a teplé užitkové vody (TUV) v budově, a zároveň dojde k odpojení centrálního zásobování teplem, které bude provedeno dle technických požadavků žalobkyně, přičemž zásah do uzavíracích armatur v souvislosti s odpojením a demontáží přípojky a odpojením a demontáží kompaktní předávací stanice je možný pouze se souhlasem provozovatele soustavy zásobování tepelnou energií (SZTE) na základě příslušného rozhodnutí stavebního úřadu. V odůvodnění rozhodnutí se stavební úřad vypořádal s jednotlivými námitkami, které žalobkyně uplatnila v průběhu řízení. K nim především připomněl, že účastenství žalobkyně se ve stavebním řízení, jehož předmětem je změna způsobu vytápění, omezuje na práva podle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Stavební úřad upozornil, že veškeré zásahy do potrubních rozvodů soustavy vytápění objektu jsou navrženy až v těch částech, které se nacházejí za výstupními ventily stávající předávací stanice. Tyto rozvody jsou součástí budovy, jejímž vlastníkem není žalobkyně. Z projektové dokumentace vyplývá, že realizace nového zdroje tepla v podobě instalace tepelných čerpadel není podmíněna demontáží stávající kompaktní předávací stanice. Dle stavebního úřadu je na dohodě mezi vlastníkem a žalobkyní, zda bude předávací stanice demontována, anebo ponechána v budově pro případné opětovné budoucí využití. Stavební úřad vyjádřil domněnku, že se v daném případě spíše než o otázky stavebního práva jedná o snahy žalobkyně zabránit změně systému vytápění v budově a udržet si stávajícího odběratele. Odvolání, kterým se žalobkyně bránila proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu, žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu poukázal na specifické postavení žalobkyně, jíž podle § 114 odst. 1 stavebního zákona nepřísluší v řízení vznášet námitky týkající se ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění ani námitky týkající se rozporu s § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší. Tentýž závěr se dle krajského soudu vztahuje také na uplatněnou námitku spočívající v instalování zdroje vytápění, jehož celkový výkon je jiný, než uvádí průkaz energetické náročnosti budovy (včetně toho, že tento rozdíl nebyl nijak zdůvodněn); a dále na námitky, že průkaz energetické náročnosti nebyl dotčeným orgánům předložen k doplnění závazných stanovisek, že nebyly zajištěny souhlasy všech složek orgánu ochrany životního prostředí a že souhlas podle § 184a stavebního zákona musí být vyznačen na situačním výkresu dokumentace nebo projektové dokumentace.

[3] Krajský soud připomněl, že žalobkyně (jako vlastník kompaktní předávací stanice umístěné v budově dotčené stavbou) měla pouze omezenou možnost uplatňovat v řízení výhrady proti povolované stavbě. K dotčení vlastnického práva žalobkyně mohlo dle krajského soudu dojít pouze fyzickým zásahem do majetku, v tomto ohledu se však žalobkyně omezila pouze na obecnou námitku, že závěry týkající se vlastnictví rozvodů nemají oporu v dokazování, neboť správní orgány neprovedly místní šetření. Krajský soud ve shodě se správními orgány obou stupňů (s odkazem na obsah projektové dokumentace) dospěl k závěru, že žádná ze stavebních činností nenaruší tu část rozvodného tepelného zařízení, která je ve vlastnictví žalobkyně, neboť záměr bude realizován ve zcela jiné části budovy a napojení nového způsobu vytápění bude provedeno za výstupními ventily ze stávající kompaktní předávací stanice. Za mylný krajský soud pokládal také názor žalobkyně opírající se o § 509 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, že tepelné rozvody v domě

pokračování

tvoří příslušenství liniových staveb, na které se uplatní požadavek vlastnické identity věci hlavní a věci vedlejší.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Zdůraznila, že soustava zásobování tepelnou energií (SZTE) i rozvodné tepelné zařízení jsou stavbami zřízenými a provozovanými ve veřejném zájmu. Je tedy nutno jim zajistit náležitou ochranu, a to stanovením podmínek pro provedení projednávaného záměru stavby k zajištění návaznosti na jiné podmiňující stavby, napojení na technickou infrastrukturu, případně ke splnění požadavků vlastníků této technické infrastruktury. K tomu však v souzené věci nedošlo, přestože je nesporné, že se v budově nachází zařízení v jejím vlastnictví, které je s rozvody tepla propojeno a jejichž prostřednictvím bude propojeno i s novými zdroji vytápění. Stěžovatelka namítla neúplnost projektové dokumentace a vadu spočívající v neprovedení místního šetření. Poukázala na povinnost zajistit pro účely vydání stavebního povolení stanoviska vlastníků technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení.

[5] Dle stěžovatelky došlo k zásahu do jejího vlastnického práva, jemuž nebyla poskytnuta náležitá ochrana. Stěžovatelka zároveň doplnila, že požadovala zařadit do stavebního povolení podmínky týkající se ovlivnění jejího zařízení samotnou stavební činností (mj. ochrana proti prachu, proti vstupu neoprávněné osoby), přičemž nepokládala za rozhodné, že stavební činnost nebude prováděna v prostoru, kde je zařízení umístěno. K prokázání skutečnosti, že stanovení těchto podmínek je v podobných situacích běžnou správnou praxí, stěžovatelka navrhla provést důkaz jinými vydanými správními rozhodnutími.

[6] Stěžovatelka dále s odkazem na aplikaci § 509 občanského zákoníku namítala, že správní orgány měly nalézt a ověřit na místě samém, kdo je vlastníkem konkrétních částí rozvodů vytápění. Určení vlastnického práva toliko na základě projektové dokumentace stěžovatelka nepokládala za dostatečné. Zpochybnila taktéž správnost závěru, zda se v daném případě jednalo o změnu způsobu vytápění (nahrazení stávajícího zdroje tepla novým zařízením), oproti zřízení a provozu náhradního či jiného zdroje. V této souvislosti vznesla otázku správnosti aplikace § 77 odst. 5 zákona č. 458/200 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), na rozdíl od odst. 4 téhož ustanovení zákona, které vyžaduje dohodu stěžovatelky a stavebníka.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých předchozích závěrech. Ke stěžovatelčiným požadavkům na zařazení podmínek na ochranu jejího vlastnictví do stavebního povolení uvedl, že se netýkaly ochrany vlastnických práv zakládajících účastenství stěžovatelky ve stavebním řízení, ale směřovaly k ochraně SZTE jako celku. Skutečnost, že SZTE je podle energetického zákona zřizována a provozována ve veřejném zájmu, nemůže být dle žalovaného vykládána tím způsobem, že ten, kdo chce realizovat změnu zdroje tepla v objektu (a za tím účelem naplní veškeré zákonné podmínky), tak činí proti veřejnému zájmu, a tedy by mu měly být ve vydávaném povolení ukládány speciální podmínky za účelem ochrany funkčnosti SZTE. K obavám stěžovatelky, že při provádění stavebních prací může z neopatrnosti dojít k poškození stanice, žalovaný upozornil, že

možnost náhodného poškození cizí věci existuje téměř u každého stavebního záměru. To však bez dalšího nezakládá důvod k tomu, aby stavební úřad do stavebního povolení přejímal veškeré podmínky a požadavky vlastníků věci nacházejících se v okolí stavebního záměru.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] V úvodu Nejvyšší správní soud uvádí, že mezi účastníky řízení není sporné, že stěžovatelka je vlastníkem kompaktní předávací stanice napojené na rozvody tepla v budově dotčené povolenou stavbou. Podle § 2 odst. 2 písm. c) bodu 10 energetického zákona dále platí, že předávací stanice je samostatnou věcí a není součástí budovy, ve které je umístěna.

[10] Stěžovatelka činí sporným správnost závěrů krajského soudu, že k napojení nového zdroje tepla dojde v části tepelných rozvodů ve vlastnictví stavebníka (nikoli stěžovatelky). V této souvislosti v kasační stížnosti nejprve namítla, že pro určení vlastnického práva rozvodů není rozhodující určení odběrného místa, v němž přechází vlastnické právo k tepelné energii na odběratele. Odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu se však o tuto argumentaci (a to ani podpůrně) neopírá, a proto se jí v tomto řízení blíže nezabýval ani Nejvyšší správní soud.

[11] V žalobě pak stěžovatelka v souvislosti se zpochybňováním otázky vlastnictví rozvodů tepla v budově pouze obecně namítala, že učiněné závěry nemají oporu v dokazování, neboť správní orgány neprovedly za účelem zjištění rozhraní vlastnického práva místní šetření. Krajský soud však v této souvislosti správně poukázal na skutečnost, že správní orgány při vydání rozhodnutí vycházely z projektové dokumentace, z níž vyplývá, že jsou veškeré stavební zásahy realizovány v jiné části budovy a že k napojení nového způsobu vytápění dojde až v těch částech rozvodů, které nejsou ve vlastnictví stěžovatelky. Ostatně i prostý jazykový výklad pojmu „výstupní ventil“ značí ukončení (výstup) z předávací stanice, ze které je teplo či teplotonosná látka rozvody odváděno dále do budovy. Stěžovatelkou navrhovaný důkaz místním šetřením by na těchto závěrech nemohl nic změnit. Ve výkresu půdorysu 1. PP bytového domu jsou zakreslena přesná místa odpojení stávajícího přívodu tepla a napojení zásobníků tepelných čerpadel na rozvody v bytovém domě. Z projektové dokumentace tak vyplývá, že do rozvodné stanice stěžovatelky nebude zasahováno vně ani uvnitř bytového domu.

[12] V souvislosti s požadavkem aplikovat na danou věc § 509 občanského zákoníku (*liniové stavby, zejména vodovody, kanalizace nebo energetická či jiná vedení, a jiné předměty, které ze své povahy pravidelně zasahují více pozemků, nejsou součástí pozemku. Má se za to, že součástí liniových staveb jsou i stavby a technická zařízení, která s nimi provozně souvisí*) stěžovatelka v podané žalobě argumentovala, že tepelné rozvody v domě tvoří příslušenství liniových staveb, na které se uplatní požadavek vlastnické identity věci hlavní a věci vedlejší. Této argumentaci však krajský soud správně nepřisvědčil. S výkladem, dle kterého by byl dotčený rozvod tepla součástí stěžovatelčina zařízení (namísto součásti budovy dotčené stavbou), se Nejvyšším správní soud neztotožnil.

pokračování

[13] Občanský zákoník obsahuje obecnou definici součásti věci v § 505, dle kterého je *součástí věci vše, co k ní podle její povahy náleží a co nemůže být od věci odděleno, aniž se tím věc znehodnotí*. Tato definice byla obsažena již v předchozí právní úpravě (v zákoně č. 40/1964 Sb.), a proto se i nadále uplatní závěry dosavadní judikatury Nejvyššího soudu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2017, sp. zn. 22 Cdo 3830/2017), která v této souvislosti klade důraz na obvyklost spojení věci i její domnělé součásti a funkčnost věci, od níž by případně měla být domnělá součást oddělena. Bez vnitřních rozvodů tepla by nepochybně bylo znemožněno dům užívat k určenému účelu (jedná se o součást podstatnou pro zachování jeho funkčnosti), oddělení vnitřních rozvodů tepla od dotčené budovy by tedy zjevně vedlo k jejímu znehodnocení. Krajský soud proto v napadeném rozsudku dospěl ke správnému právnímu závěru, že vnitřní rozvody tepla jsou součástí budovy ve smyslu výše citované definice.

[14] S výše uvedenými závěry koresponduje také definice společných částí domu obsažená v § 5 a § 6 nařízení vlády č. 366/2013 Sb., o úpravě některých záležitostí souvisejících s bytovým spoluvlastnictvím. Ustanovení § 6 tohoto nařízení upravuje, že společnými částmi domu, které jsou ve spoluvlastnictví vlastníků bytových jednotek, jsou dále

a) přípojky od hlavního řádu nebo od hlavního vedení pro dodávky energií, vody, pro odvádění odpadních vod, pokud nejsou ve vlastnictví dodavatelů, domovní potrubí odpadních vod až po výpust' (zařízení) pro napojení potrubí odpadních vod z bytu, domovní potrubí pro odvádění dešťových vod,

b) rozvody elektrické energie až k bytovému jističi za elektroměrem,

c) rozvody plynu až k uzávěru pro byt,

d) rozvody vody teplé i studené včetně stoupacích šachet, ať jde o hlavní svislé rozvody, nebo odbočky od nich až k poměrovým měřidlům pro byt, nebo k uzávěrům pro byt, nejsou-li instalována měřidla pro jednotlivé byty, včetně těchto měřidel nebo uzávěrů; to se netýká rozvodů uvnitř bytu, včetně vodovodních baterií,

e) jde-li o centrální vytápění, celá soustava rozvodů tepla, včetně rozvodů v bytě, radiátorů a jiných otopných těles, včetně termostatických ventilů a zařízení sloužícího k rozúčtování nákladů na topení; části rozvodů umístěné v bytě, radiátory a termostatické ventily jsou ve výlučném užívání vlastníka jednotky jako společné části,

(...)

[15] Ostatně, napojením kompaktní předávací stanice na rozvody, které již v budově existovaly, nelze dospět k závěru, že rozvody „přirostly“ k zařízení ve vlastnictví stěžovatelky, a staly se tak jeho součástí. Jak Nejvyšší soud vyložil v rozsudku ze dne 27. 4. 2000, sp. zn. 22 Cdo 2548/98, *„pokud je věc spojena s jinou věcí, avšak má vazby k dalším věcem, aniž by k těmto vazbám bylo zapotřebí existence této jiné věci, nemůže být součástí této jiné věci (může jít nanejvýš o věc složenou - universitas rerum cohaerentium – ve které každá z původních věcí zachovává svoji individualitu a je samostatným předmětem právních vztahů). Má-li spojení původně samostatných věcí vzniknout věc nová (popřípadě má-li jedna z těchto věcí zaniknout jako přírůstek druhé věci), je třeba, aby původní věci byly nadále ve vztazích k okolí jako jediný celek; tomuto požadavku odporuje stav, kdy původní věci si zachovávají samostatné funkce a vnější vztahy“*.

[16] V případě vnitřních rozvodů tepla v budově se proto neaplikuje vyvratitelná domněnka obsažená v § 509 větě druhé občanského zákoníku. Vnitřní rozvody v budově nejsou součástí vedení z centrálního zdroje do předávací stanice, ani součástí samotné

předávací stanice. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem uzavírá, že správní orgány nepostupovaly v rozporu se zákonem, vycházely-li v předchozím řízení z toho, že napojení nových zdrojů vytápění bude realizováno na vnitřní rozvody tepla, které jsou součástí budovy. S ohledem na uvedené závěry tedy nebylo nutné zajišťovat ani stanovisko stěžovatelky k možnostem a způsobu napojení na technickou infrastrukturu ve smyslu § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona.

[17] Stran podmínek realizace odpojení od soustavy zásobování tepelnou energií (SZTE) pak krajský soud vycházel z četné judikatury Nejvyššího správního soudu, která v obdobných případech dovodila, že případné „*obtíže technického rázu nejsou důsledkem provádění stavebního záměru povoleného ve stavebním řízení, nýbrž se jedná o důsledky ukončení vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem. Na uvedeném nic nemění ani to, že technické obtíže mohou vést ke zvýšení nákladů či k nutnosti repase soustavy*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, a rozsudek ze dne 3. 8. 2016, č. j. 1 As 258/2015-37).

[18] V souzeném případě z vydaného stavebního povolení vyplývá, že odpojení objektu bude provedeno podle technických požadavků stěžovatelky a že zásah do uzavíracích armatur v souvislosti s odpojením a demontáží přípojky a odpojením a demontáží kompaktní předávací stanice je možný pouze se souhlasem provozovatele SZTE na základě příslušného rozhodnutí stavebního úřadu. Obává-li se stěžovatelka neblahého vlivu odpojení bytového domu od SZTE, Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, nerozporoval, že spolu s odpojením bude třeba provést úkony jako uzavření armatur, vypuštění teplotnosné látky či vyregulování soustavy. „*Tyto činnosti nicméně nesouvisejí s vlastní realizací stavebního záměru, nýbrž jsou důsledkem ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem*“. V rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, pak Nejvyšší správní soud vyslovil: „*Fakticky obsahuje změna způsobu vytápění dvě součásti. První z nich je stavební řízení, kterým je příslušným správním orgánem za předpokladu splnění zákonem stanovených kritérií povolována změna stavby. Druhým aspektem je pak soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie a jeho dodavatelem, kdy na základě smluvních ujednání mezi nimi dochází k dodávkám tepelné energie do daného objektu. Tvrdí-li stěžovatelka, že se v dotčených nemoovitostech stále nacházejí části jejího zařízení, a tedy by mělo či má dojít k jejich zabezpečení, ztotožňuje se kasační soud s názorem krajského soudu, že se jedná o otázku týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem*.“ Rovněž v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, Nejvyšší správní soud shodně uvedl, že „*otázka související s odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE (či s její další nadbytečností) nemohly být řešeny v daném stavebním řízení [rozuměj v řízení o změně způsobu vytápění], neboť se jedná o otázky týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem*“.

[19] Byť shora citované rozsudky řešily požadavky vznášené v souvislosti s přípojkami (nikoli samotnou předávací stanicí), je možno závěry v nich obsažené aplikovat také na nyní projednávaný případ. V něm je sice předmětem řízení jiné zařízení, podstata námitek se však nezměnila. Ostatně, v rozsudku č. j. 4 As 36/2023-38 Nejvyšší správní soud vypořádal zcela shodnou argumentaci, kterou v kasační stížnosti uplatňoval totožný zástupce jako v nyní souzeném případě.

pokračování

[20] I v projednávané věci vyplývá z projektové dokumentace, že instalaci tepelných čerpadel (a tedy realizaci povolené stavby), včetně jejich napojení na rozvody v bytovém domě, lze funkčně dokončit, aniž by byla jakkoli dotčena předávací stanice ve vlastnictví stěžovatelky. Odpojení SZTE od bytového domu je logickým a nutným důsledkem výměny hlavního zdroje tepla podle § 77 odst. 5 energetického zákona a nepředstavuje neoprávněný zásah do zařízení ve vlastnictví stěžovatelky (obdobně k tomu již výše zmiňovaný rozsudek č. j. 6 As 304/2018-37, bod 20). Také v rozsudku ze dne 9. 2. 20107, č. j. 5 As 93/2016-30, Nejvyšší správní soud k této otázce výslovně uvedl, že předmětem řízení o povolení stavby spočívající ve změně zdroje vytápění není celá změna vytápění včetně odstranění tepelné přípojky a jiných technických otázek souvisejících s odpojením SZTE a jeho zaslepením. „Stěžovatel de facto žádá, aby stavební úřad ex officio rozšířil předmět stavebního řízení také na řízení o odstranění tepelné přípojky v jeho vlastnictví, a to z důvodu, že odstranění tepelné přípojky souvisí s povolovanou stavbou, v důsledku které dojde k odpojení stavebníka od SZTE. Takový požadavek však zcela zjevně nemá zákonnou oporu a nelze jej dovozovat ani z § 77 odst. 5 věty druhé energetického zákona.“

[21] Výše uvedené závěry tak současně poskytují odpověď na stěžovatelčinu námitku, že správní orgány pochybily tím, že se nezabývaly otázkou, zda bude předávací stanice v jejím vlastnictví z objektu odstraněna (anebo zachována), včetně s tím spojených podmínek. Na vlastní realizaci povoleného stavebního záměru nemá vliv, zda dojde k odstranění předávací stanice z budovy, včetně toho, jak s ní bude dále naloženo. To jsou otázky jdoucí nad rámec předmětu tohoto řízení.

[22] Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti poukazovala na to, že požadovala stanovení podmínek také k přímým důsledkům provádění stavby, konkrétně např. k zajištění ochrany zařízení proti prachu, proti vstupu neoprávněné osoby, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem podotýká, že dle projektové dokumentace budou stavební práce probíhat na protilehlé straně budovy, nikoli přímo v energetické místnosti, v níž je umístěna předávací stanice, ani v místnostech přilehlých. Stran stěžovatelkou namítaného neodborného zásahu a neoprávněné manipulace se zařízením Nejvyšší správní soud podotýká, že správní orgány posuzují stavební záměr v navržené podobě obsažené v projektové dokumentaci. Tomu také odpovídají požadavky, které zákon (a příslušný stavební úřad) klade na stavebníka. Stavební úřad ovšem není povinen vyhovět každému vznášenému požadavku založenému na ničím neodůvodněné obavě, že stavebník bude postupovat v přímém rozporu s vlastní projektovou dokumentací.

[23] Stanovení podmínek ve stavebním povolení dle požadavků stěžovatelky nelze odůvodnit ani plněním požadavků vlastníků technické infrastruktury k napojení na ni, jak stěžovatelka dovozuje z § 18c odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu. K napojení na technickou infrastrukturu ve vlastnictví stěžovatelky totiž v daném případě nedochází, jak bylo podrobněji vysvětleno výše.

[24] Pokud stěžovatelka až v kasační stížnosti upozornila, že stanovení podmínek představuje běžnou správní praxi, k čemuž navrhla provést důkaz třemi vydanými správními rozhodnutími, námitku tohoto obsahu stěžovatelka neuplatnila v žalobě, ačkoli jí v tom nic nebránilo. Z ustálené judikatury (viz např. již rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, č. 419/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 25. 9. 2008,

č. j. 8 Afs 48/2006-155, č. 1743/2009 Sb. NSS) vyplývá, že § 104 odst. 4 s. ř. s. zavádí do řízení před Nejvyšším správním soudem koncentrační princip, který zajišťuje, aby uplatněné výhrady účastníků řízení byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, kterým byly v žalobách předestřeny, a až poté může zákonnost jejich posouzení, promítly-li se zároveň i do námitek kasačních, přezkoumat Nejvyšší správní soud. K tomu však ve vztahu k této námitce nedošlo, tudíž se jí Nejvyšší správní soud pro nepřipustnost nezabýval (a nepřistoupil ani k nařízení jednání za účelem provedení navržených důkazů).

[25] V žalobě stěžovatelka neuplatnila ani námitku týkající se správnosti aplikace § 77 odst. 5 energetického zákona, dle kterého *změna způsobu dodávky nebo změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje*, namísto odst. 4 téhož ustanovení zákona, dle kterého *odběratel může provozovat vlastní náhradní či jiný zdroj, který je propojen s rozvodným zařízením, jakož i dodávat do tohoto zařízení tepelnou energii, pouze po písemné dohodě s držitelem licence na rozvod tepelné energie*. Nejvyšší správní soud přesto k této námitce uvádí, že stavebním záměrem nedochází ke zřízení náhradního zdroje či jiného zdroje, který by byl propojen se zařízením stěžovatelky, nýbrž je zjevné, že předmětem řízení byla změna způsobu vytápění, a sice ze systému centrálního vytápění na systém využívající tepelná čerpadla. Pokud stěžovatelka v této souvislosti vznesla vůči soudům požadavek, aby našly řešení a odpovědi na řadu otázek, které ovšem neuplatnila již v řízení před krajským soudem v podané žalobě, nemohl se jimi v tomto řízení zabývat ani Nejvyšší správní soud. Přesahují totiž rámec přezkumu provedeného krajským soudem.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech účastníků řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu